

ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1
คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
THE EFFECTS OF GROUP COUNSELING ON HABITUAL DEVELOPMENT
OF THE FIRST YEAR ENGINEERING STUDENTS,
KHON KAEN UNIVERSITY

การวีร์ ห่วงพันธ์ (Karawi Wangphan)*

ดร. กาญจนา ไชยพันธ์ (Dr.Kanjana Chaiyaphan) **

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยกลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2550 จำนวน 16 คน ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียนของนักศึกษาโดยอาศัยโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียน ตลอดจนเปรียบเทียบคะแนน ลักษณะนิสัยการเรียน กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มเท่าๆกัน คือ กลุ่มทดลอง (กลุ่มที่ได้เข้าร่วม โปรแกรมการให้คำปรึกษา) และกลุ่มควบคุม (กลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษา) และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสำรวจลักษณะนิสัยการเรียน ร่วมกับโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียน โดยทั้งสองกลุ่มตัวอย่างได้รับการทดสอบก่อนและหลังการทดลองด้วย แบบสำรวจลักษณะนิสัยการเรียนตลอดจนวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติโดยใช้สถิติทดสอบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test และทดสอบความแตกต่างของคะแนนลักษณะนิสัยการเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติทดสอบ The Mann-Whitney U test ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียน ภายหลังการทดลองมีคะแนนลักษณะนิสัยการเรียนสูงกว่าก่อนการทดลอง และสูงกว่ากลุ่มควบคุม ที่ระดับความเชื่อมั่นทางสถิติ .05

คำสำคัญ : ลักษณะนิสัยการเรียน การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

Keywords : Habitual Development, Group Counseling

* นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแนะแนวและให้คำปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

** รองศาสตราจารย์ สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการให้คำปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ABSTRACT

This study is a Quasi-Experimental Research carried out by taking sixteen of the first-year students of the first semester 2007 at the Engineering Faculty, Khon Kaen University as a case study. The objectives of this paper are: to improve their studying characteristics using a Group Counseling to Develop Habit on Study Program, and to compare characters of studying between the participated and non-participated students in the Group Counseling to Develop Habit on Study Program. These samples were randomly divided into two equal groups: the experimental group, participated in the Habit on Study Program; and the control group, not participated in the Group Counseling to Develop Habit on Study Program. The instruments included: the behavior on study Quotient Assessment Scale and the Group Counseling to Develop Habit on Study Program for improving the behavior of students. The samples were examined the pre-test and post-test by the Quotient Assessment Scale along with the Wilcoxon Match Paired Signed-Ranks test for statistical analysis. In addition, after conducting the experiment, the differences of the scores of the Quotient Assessment Scale between the experimental group and the control group were tested employing the Mann-Whitney U test. The research findings found that after the experiment, the students participating in the Group Counseling to Develop Habit on Study Program have improved their scores of the Quotient Assessment Scale form the post-test higher than pre-test and showed their scores from the Quotient Assessment Scale higher than the control group at the .05 significant level.

1. บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา
การศึกษาเป็นปัจจัยพื้นฐานอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาระดับขีดความรู้และความสามารถของประชากรมนุษย์อันเป็นไปเพื่อการพัฒนาประเทศในทุกส่วนภูมิภาคทั่วโลก (UNESCO, 2004) และประเทศไทยก็เป็นอีกประเทศหนึ่งที่ยังอยู่ในระหว่างการพัฒนา (United Nations Thailand, 2006) ดังนั้น การศึกษาจึงนับเป็นกลจักรสำคัญที่จะขับเคลื่อนประเทศไทยให้มีความเจริญตุงานอารยประเทศ แต่ทว่า ใน

ขณะนี้ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวนไม่น้อยต้องประสบปัญหาทางด้านการศึกษา สาเหตุสำคัญประการหนึ่งก็คือ การที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งเกิดจากลักษณะนิสัยการเรียนของนักศึกษาที่ไม่สอดคล้องกับกระบวนการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา ดังนั้น จึงไม่สามารถสร้างแรงจูงใจให้เกิดแรงบันดาลใจในการค้นคว้าเพิ่มเติม และยังก่อให้เกิดปัญหาอื่นๆ ตามมาด้วย เช่น เกิดภาวะความเครียดและกดดันอันส่งผลให้เกิดปัญหาสุขภาพจิต การสูญเสียเวลาและค่าใช้จ่ายที่ต้องลงทะเบียนเรียนซ้ำในรายวิชาบังคับ

และการตกลอก ซึ่งปัญหาเหล่านี้ ถือว่าเป็นการสูญเสียทางการศึกษาที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ใดๆ เลย

ลักษณะนิสัยการเรียนรู้นั้นอาจกล่าวได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่จะเป็นตัวกำหนดว่า นักศึกษาได้เกิดการเรียนรู้หรือไม่ในระหว่างที่เรียน โดยนักศึกษาที่มีลักษณะนิสัยการเรียนที่ดีซึ่งใช้เวลาเรียนในชั้นเรียนและในการศึกษาเท่าๆ กับคนอื่นนั้น จะเรียนได้ดีกว่าผู้ที่มีลักษณะนิสัยการเรียนที่ไม่ดี (สุปราณี สนธิรัตน์, 2531) นอกจากนี้ ลักษณะนิสัยทางการเรียนนั้น เป็นสิ่งที่สามารถปรับปรุงได้ (วิชชุดา เดียวกุล, 2529) ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน โดยเหตุนี้ หากนักศึกษาได้รับการช่วยเหลือ โดยการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนา ลักษณะนิสัยการเรียนให้ดีขึ้นจะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น ซึ่งถือได้ว่าเป็นการช่วยเหลือไม่ให้นักศึกษาพินาศจากการเป็นนักศึกษาโดยการตกลอก

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยป้องกันมิให้ตกลอกจากการเป็นนักศึกษา เนื่องจากการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นกระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาจัดขึ้น เพื่อช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษาที่มีปัญหาลักษณะคล้ายคลึงกัน หรือความต้องการเหมือนกัน โดยให้บริการปรึกษาตั้งแต่ 4-8 คน และมุ่งให้ ผู้รับคำปรึกษาได้ปรับปรุงตนเอง มีผู้ให้คำปรึกษาจะตอบเอื้ออำนวยให้ผู้รับคำปรึกษาได้มีโอกาสสำรวจตนเอง แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น กล่าวเผชิญความจริง ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น ภายใต้บรรยากาศที่อบอุ่น จริงใจ การยอมรับ ความไว้วางใจ และความเข้าใจซึ่งกันและกัน (กาญจนา ไชยพันธุ์,

2549) ดังนั้นการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะช่วยให้นักศึกษาได้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประสพการณ์ ทำให้นักศึกษาแต่ละคนได้ข้อมูลย้อนกลับจากกลุ่มเกี่ยวกับตนเอง เกิดการเรียนรู้ในการปรับตัวทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม พัฒนาแนวทางการแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากได้จากการเรียนรู้ที่เหมาะสมจากกลุ่ม นอกจากนี้การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ยังสามารถให้ความช่วยเหลือนักศึกษาได้ครั้งละมากกว่า 1 คน จึงทำให้ช่วยประหยัดในเรื่องของเวลาซึ่งเหมาะสมกว่าวิธีการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยซึ่งศึกษาในสาขาวิชาการแนะแนวและให้คำปรึกษา จึงได้เลือกวิธีการการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อใช้ในการช่วยเหลือนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ใ้รู้วิธีเพื่อปรับปรุงแก้ไขและพัฒนา ลักษณะนิสัยการเรียนให้ดีขึ้น ในการป้องกันมิให้ต้องพินาศจากการเป็นนักศึกษาโดยการตกลอก และป้องกันการสูญเสียทางการศึกษา ตลอดจนเป็นการช่วยเหลือนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำให้ไปสู่เป้าหมายทางการศึกษา โดยทำให้เขาได้เกิดความรู้ความเข้าใจในการวางแผน และเตรียมตัวต่อไปในอนาคต

2. คำถามการวิจัย

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม พัฒนาลักษณะนิสัยการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำได้หรือไม่

3. วัตถุประสงค์การวิจัย

3.1 เพื่อศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียนของนักศึกษาที่มีคะแนนลักษณะนิสัยการเรียนต่ำ

3.2 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนลักษณะนิสัยการเรียนระหว่างนักศึกษาที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียนกับนักศึกษาที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียน

4. สมมติฐานการวิจัย

4.1 นักศึกษาที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะมีคะแนนลักษณะนิสัยการเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

4.2 นักศึกษาที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะมีคะแนนลักษณะนิสัยการเรียนหลังการทดลองที่เปลี่ยนแปลงสูงกว่านักศึกษาที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

5. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental Research) โดยมีรูปแบบการวิจัยแบบ Pre-test Post-test Control Groups Design

5.1 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ปีการศึกษา 2549 ที่มีคะแนนเฉลี่ยในภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2549 เท่ากับหรือต่ำกว่า 2.00 และมีคะแนนลักษณะนิสัยการเรียนต่ำ วัดได้จากแบบสำรวจลักษณะนิสัยการเรียน จำนวน 16 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษา จำนวน 8 คน และกลุ่มควบคุม

ที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษา จำนวน 8 คน

5.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย 2 ประเภทคือ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสำรวจลักษณะนิสัยการเรียน แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรม และแบบประเมินกิจกรรม และเครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียน ได้แก่ โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียน ซึ่งเป็นโปรแกรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาเองโดยปรับปรุงมาจากโปรแกรมให้คำปรึกษาแบบป้องกัน ของผ่องศรี ฤทธมเสียง โดยได้ผ่านการพิจารณาของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ผู้เชี่ยวชาญ และผู้ทรงคุณวุฒิ

5.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล ก่อนการทดลองผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มเป้าหมายโดยสำรวจจากรายวิชาที่นักศึกษาลงทะเบียนว่ามีจำนวนนักศึกษาในรายวิชาใดที่มีจำนวนนักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยสะสมเท่ากับหรือต่ำกว่า 2.00 พบว่าในรายวิชา 171 200 Strength of Materials ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2549 มีจำนวนนักศึกษาที่มีคะแนนต่ำกว่า 2.00 จำนวน 38 คน จากนักศึกษาทั้งหมด 89 คน และนำมาทำแบบสำรวจลักษณะนิสัยการเรียนพบว่ามีจำนวน 29 คน ที่มีคะแนนลักษณะนิสัยการเรียนต่ำ ผู้วิจัยคัดเลือกนักศึกษาเข้ากลุ่มตัวอย่าง จากการลงชื่อ 16 คนแรก และใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random) โดยวิธีจับฉลากเป็นรายบุคคล เพื่อคัดเลือกสมาชิกเข้ากลุ่มทดลองจำนวน 8 คน และกลุ่มควบคุม 8 คน และนำกลุ่มทดลองมาเข้าโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาลักษณะนิสัย ในการช่วยเหลือนักศึกษาที่มีคะแนนลักษณะนิสัยการเรียนต่ำ ในกลุ่มทดลอง

ให้มีคะแนนลักษณะนิสัยการเรียนรู้ที่สูงขึ้น ซึ่งมีกำหนดการให้คำปรึกษา 10 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง ถึง 1 ชั่วโมง 30 นาที โดยจัดให้คำปรึกษา สัปดาห์ละ 3 ครั้ง เมื่อสิ้นสุดการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จึงนำกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมาทำแบบสำรวจลักษณะนิสัยการเรียนรู้อีกครั้ง

5.4 การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ The Wilcoxon Match Paired Signed-Ranks Test ในการเปรียบเทียบคะแนน

ลักษณะนิสัยการเรียนรู้ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษา ก่อนและหลังการทดลอง และ ใช้สถิติ The Mann-Whitney U test เปรียบเทียบคะแนนลักษณะนิสัยการเรียนรู้ของนักศึกษา กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ จากการสังเกตพฤติกรรมของเยาวชน และการสังเกตพฤติกรรม

6. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

6.1 สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า หลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียนรู้ กลุ่มทดลอง มีคะแนนลักษณะนิสัยการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการทดลอง และสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังแสดงในตารางที่ 1 และ ตารางที่ 2

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบคะแนนลักษณะนิสัยการเรียนรู้ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติ The Wilcoxon Match Paired Signed-Ranks Test

เปรียบเทียบคะแนน ลักษณะนิสัยการเรียนรู้		N	$\bar{x}$	S.D	Z	Asymp. Sig. (1-tailed)
ก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง	ก่อน	8	80.50	9.350	-2.521	0.006*
	หลัง	8	97.75	14.791		

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า คะแนนลักษณะนิสัยการเรียนรู้ ของนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียนรู้ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบคะแนนลักษณะนิสัยการเรียนรู้ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียนรู้ และนักศึกษากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียนรู้ หลังการทดลอง The Mann-Whitney U test

เปรียบเทียบ คะแนนลักษณะ นิสัยการเรียนรู้	กลุ่มตัวอย่าง	Mean Rank	Sum of Ranks	Z	Asymp. Sig. (1-tailed)
	กลุ่มทดลอง	11.25	90.00	-1.404	0.011*
	กลุ่มควบคุม	5.75	46.00		

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า คะแนนลักษณะนิสัยการเรียนรู้ของนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียนรู้ หลังการทดลองสูงกว่า และนักศึกษาที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6.2 อภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผล ผู้วิจัยขออภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานดังต่อไปนี้

ผลการวิจัยจากสมมติฐานข้อที่ 1 “นักศึกษาที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะมีคะแนนลักษณะนิสัยการเรียนรู้หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง” จากผลการวิจัย พบว่า คะแนนลักษณะนิสัยการเรียนรู้ ของนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียนรู้ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังพบว่า คะแนนสอบของนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียนรู้ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองด้วย โดยผู้วิจัยได้สอบถามคะแนนสอบจากอาจารย์ประจำวิชา 171 201 Strength of Materials และจากการประเมินผลจากถารสังเกตขณะทำการให้คำปรึกษาครั้งที่ 4 เรื่อง “การแบ่งเวลาเรียน” พบว่า นักศึกษายังไม่รู้จักการจัดการบริหารเวลาที่เหมาะสม นักศึกษา

บางคนใช้เวลาอยู่กับเพื่อน และทำกิจกรรมอื่นๆ มากกว่า การใช้เวลาเกี่ยวกับการเรียน หรือเข้าห้องสมุดและทำรายงาน อีกทั้งมีนักศึกษาบางคนที่ต้องทำงานในช่วงเวลาปกติ และต้องมาเรียนในช่วงหลังเลิกงานจึงทำให้จัดสรรเวลาไม่ลงตัว ฉะนั้นจึงสังเกตเห็นได้ว่า นักศึกษา ยังไม่สามารถจัดสรรเวลาเรียนได้เหมาะสมกับตนเอง และมีลักษณะนิสัยการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสม แต่หลังจากที่นักศึกษาได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแล้ว มีคะแนนลักษณะนิสัยการเรียนรู้สูงขึ้น และมีผลการเรียนที่ดีขึ้น แสดงให้เห็นว่า นักศึกษามีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการเรียนที่ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิญญู พูลศรี (2533) ซึ่งทำการศึกษาผลการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม ที่มีต่อการพัฒนาในด้านต่างๆ รวมทั้งด้านลักษณะนิสัยการเรียนรู้ ซึ่งพบว่า หลังจากที่นักศึกษาได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแล้วกลุ่มทดลองมีลักษณะนิสัยการเรียนรู้ที่ดีขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนลักษณะนิสัยการเรียนรู้ก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักศึกษา

ที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนา
ลักษณะนิสัย ที่พบว่า ไม่มีความแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้
เห็นว่าในกลุ่มควบคุมไม่ได้มีการพัฒนาลักษณะ
นิสัยการเรียน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากไม่ได้รับการ
ให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาลักษณะนิสัย
การเรียน

ผลการวิจัยจากสมมุติฐานข้อที่ 2
“นักศึกษาที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะมี
คะแนนลักษณะนิสัยการเรียนหลังการทดลองที่
เปลี่ยนแปลงสูงกว่านักศึกษาที่ไม่ได้รับการให้
คำปรึกษาแบบกลุ่ม” จากผลการวิจัย พบว่า
คะแนนลักษณะนิสัยการเรียนของนักศึกษาที่
ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาลักษณะ
นิสัยหลังการทดลองสูงกว่า นักศึกษาที่ไม่ได้รับ
การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาลักษณะ
นิสัยการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.05 แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
เพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยทำให้เกิดการปรับปรุงแก้ไข
และพัฒนาในเรื่องนิสัยการเรียน ส่วนนักศึกษา
กลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
เพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียน ไม่มีการพัฒนา
ในเรื่องของนิสัยการเรียนให้ดีขึ้น เนื่องจากไม่
ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับ
ผลการศึกษาของ สุตฤทัย มุขยวงศา (2533)
ที่ทำการศึกษาผลการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยา
แบบกลุ่มที่มีต่อนิสัยในการเรียน และทัศนคติใน
การเรียน ซึ่งพบว่า ผู้เข้ารับการให้คำปรึกษา
แบบกลุ่มจะมีคะแนนจากแบบสำรวจนิสัย และ
ทัศนคติในการเรียนหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่ม
ควบคุม และเมื่อนำคะแนนสอบปลายภาคมา
เปรียบเทียบกับระหว่างนักศึกษาที่ได้รับการให้
คำปรึกษาแบบกลุ่ม กับนักศึกษาที่ไม่ได้รับการให้

คำปรึกษาแบบกลุ่ม พบว่า คะแนนสอบของ
นักศึกษากลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
เพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียน หลังการ
ทดลองสูงกว่า นักศึกษากลุ่มที่ไม่ได้รับการให้
คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียน
นั้นหมายความว่า หากนักศึกษาได้รับการให้
คำปรึกษาอย่างต่อเนื่องก็จะส่งผลให้มีการพัฒนา
ในเรื่องของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น
ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อ
พัฒนาลักษณะนิสัยนั้นมีผลต่อลักษณะนิสัยใน
การเรียน โดยช่วยให้นักศึกษาการพัฒนา
ลักษณะนิสัยการเรียนในทางที่ดีขึ้น ซึ่งจะสังเกตได้จาก
การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มในครั้งที่ 3 เรื่อง “การ
วางแผนเป้าหมายทางการเรียน” และครั้งที่ 4 เรื่อง
“การแบ่งเวลาเรียน” เนื่องจากผู้วิจัยได้ให้นัก
ศึกษากำหนดเป้าหมายทางการเรียนไว้ว่า เมื่อ
หมดภาคการศึกษาและทำการสอบ นักศึกษามี
การตั้งเป้าหมายไว้ในรายวิชานักศึกษาจะทำ
คะแนนสอบให้เพิ่มขึ้นกี่เปอร์เซ็นต์ และจะทำ
เกรดให้ได้เท่าไร โดยให้นักศึกษาจัดทำตารางใน
การแบ่งเวลาในแต่ละวัน และแต่ละสัปดาห์ว่า
ควรใช้เวลากับการเรียนเท่าไร และใช้เวลาพัก
ผ่อนหรือทำกิจกรรมอื่นเท่าไร และให้นักศึกษา
แต่ละคนนำเสนอและอภิปราย ว่ามีนักศึกษาคน
ใดบ้างที่สามารถทำตามแผนที่วางไว้ และประสบ
ความสำเร็จมากน้อยเพียงไร โดยนำมาอภิปราย
สรุปในการให้คำปรึกษา ครั้งที่สุดท้าย ในการยุติ
ให้คำปรึกษา พบว่า มีนักศึกษาจำนวน 2 คน
สามารถปฏิบัติตามตารางที่กำหนดได้อย่าง
เคร่งครัด และสามารถทำคะแนนสอบปลายภาค
ในรายวิชานี้ได้สูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

สรุปได้ว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อ
พัฒนาลักษณะนิสัยการเรียนช่วยพัฒนาให้

นักศึกษาที่ได้รับการให้คำปรึกษามีการพัฒนาเรื่องลักษณะนิสัยการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิชชุดา เตียวกุล (2529) และสุดฤทัย มุขยวงศา (2533) ที่ศึกษาแล้วพบว่า ลักษณะนิสัยการเรียนสามารถปรับปรุงได้หากได้รับการช่วยเหลือในการพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียนให้ดีขึ้น และส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นด้วย ฉะนั้นการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ในขณะเดียวกันการพัฒนาตนเองในด้านอื่นๆ ของนักศึกษาก็มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเช่นกัน ดังงานวิจัยของ กุลวดี ตรียานนท์ (2536) และชัยยุทธ ทองทิพย์ (2537) ที่ศึกษาพบว่าปัจจัยอื่นๆ เช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสัมพันธ์ในครอบครัว คนใกล้ชิด สภาพแวดล้อม และทัศนคติต่อวิชาเรียน ก็มีผลเพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเช่นกัน

7. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

7.1 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียนของนักศึกษานั้นสามารถให้ความช่วยเหลือนักศึกษาที่มีคะแนนลักษณะนิสัยการเรียนต่ำได้เฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่มีวุฒิภาวะ หรืออยู่ในสภาพแวดล้อม ลักษณะนิสัยความเป็นอยู่ที่ใกล้เคียงกัน หากกลุ่มตัวอย่างอยู่ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน หรือมีลักษณะนิสัยการใช้ชีวิตประจำวันที่แตกต่างกัน ต้องคำนึงถึงตัวแปรอื่นๆ อีกที่มีผลต่อการพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียนของนักศึกษา และนำมาพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษาเพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่มีสภาพแวดล้อมต่างกันด้วย อีกทั้งผลการเรียนของนักศึกษาก็ยังขึ้นอยู่กับ

ปัจจัยอื่นๆ อีก ไม่ว่าจะเป็นทัศนคติต่ออาจารย์ ผู้สอน ทัศนคติต่อวิชาที่เรียน และองค์ประกอบของสภาพแวดล้อมที่นักศึกษาอาศัยอยู่ เช่น อยู่เป็นหอพัก กับเพื่อน ซึ่งถ้าหากนักศึกษามีเพื่อนในกลุ่มเดียวกันที่มีลักษณะนิสัยการเรียนที่คล้ายคลึงกัน ก็จะมีผลการเรียนใกล้เคียงกัน หากเพื่อนที่นักศึกษาพักด้วยมีลักษณะนิสัยการเรียนที่ดี ก็จะพาเพื่อนอ่านหนังสือ ช่วยเหลือชักชวนกันไปทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับการเรียน หรือหากเพื่อนไม่เข้าใจก็จะช่วยเหลือกัน อีกทั้งบางคน ก็มีลักษณะนิสัยการเรียนที่ไม่เหมาะสมคือไม่ใส่ใจเรียน สนใจในสิ่งที่ตัวเองชอบ เช่น บางคนสนใจเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ก็จะค้นคว้าศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนั้น เพราะปัจจุบัน นักศึกษาสามารถศึกษาค้นคว้าได้จากทางอินเทอร์เน็ต และบางคนที่ยังอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เป็นแหล่งสถานบันเทิง เช่น ไปเลี้ยงสังสรรค์ กับเพื่อน หรือบางคนก็ติดเกมส์คอมพิวเตอร์ ฉะนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าสภาพแวดล้อมที่พักอาศัย และเพื่อน ก็เป็นสิ่งสำคัญที่มีผลต่อพฤติกรรม และลักษณะนิสัยการเรียนของนักศึกษา ดังนั้นนักศึกษาจึงควรได้รับการดูแลจากครอบครัว หรือผู้ใกล้ชิดและมหาวิทยาลัยที่ต้องเข้ามาตรวจสอบดูแลความเรียบร้อยในส่วนนี้ด้วย

7.2 จากการสำรวจนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ พบว่ามีจำนวนนักศึกษาที่มีการตกออก ในแต่ละปีเป็นจำนวนมาก ดังนั้นเพื่อเป็นการช่วยเหลือนักศึกษา จึงควรจัดให้มีการฝึกอบรมเทคนิคการให้คำปรึกษาเบื้องต้นแก่นักศึกษารุ่นพี่ที่มีลักษณะนิสัยการเรียนที่เหมาะสม และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี เพื่อมาช่วยเหลือรุ่นน้อง ซึ่งโดยทั่วไปมักจะพบแต่ในสาขาวิชาชีพทางการศึกษา เช่น คณะศึกษาศาสตร์ มนุษยศาสตร์ แต่ในสาขาวิชาชีพทางวิศวกรรมไม่ค่อยมีแนวทาง

ปฏิบัติ ส่วนใหญ่รุ่นพี่จะจัดติวรุ่นน้อง แต่จะไม่มีวิธีการแนะนำ ในทางการใช้ชีวิตหรือ ควรเรียนอย่างไร ควรปฏิบัติตัวอย่างไร ควรจัดเวลาอย่างไร ควรมีพฤติกรรมอย่างไร ในขณะที่เรียน เพื่อที่จะได้มีผลการเรียนที่ดี หากมีการฝึกอบรมเทคนิคเหล่านี้ให้นักศึกษารุ่นพี่ด้วย ก็จะเป็นการช่วยเหลือและป้องกันไม่ให้นักศึกษารุ่นน้องตกออกจากการเป็นนักศึกษาได้ และยังช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาได้ทำกิจกรรมทางวิชาการร่วมกันอีกด้วย ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า นักศึกษาในสาขาวิชาชีพวิศวกรรมก็สามารถที่จะเรียนรู้เทคนิคการให้คำปรึกษา และนำไปปฏิบัติได้

8. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

8.1 ควรมีการศึกษาตัวแปรแทรกซ้อนอื่นๆ ที่อาจจะส่งผลต่อการพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียน เช่น สภาพแวดล้อม เพื่อน อาจารย์ ผู้สอน วิธีการสอนของอาจารย์ผู้สอน ทศนคติที่นักศึกษามีต่อวิชาชีพที่เรียน เพราะนักศึกษาที่เข้ามาเรียนบางคน อาจจะเข้ามาเรียนเนื่องจากสาเหตุและปัจจัยจากครอบครัว หรือปัจจัยอื่นๆ

9. เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา ไชยพันธุ์. (2549). การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม. ขอนแก่น: ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- กุลวดี ตรียานนท์. (2536). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาโท ของนักศึกษาภาคพิเศษ กรุงเทพมหานคร คณะพัฒนาลังคม สถาบันพัฒนบริหารศาสตร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาพัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิเคราะห์และวางแผนทางสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ชัยยุทธ ทองทิพย์. (2537). แบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาศาสตร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ไม่ได้เรียนเพราะมีความชอบในวิชาชีพ ซึ่งก่อให้เกิดพฤติกรรม หรือลักษณะนิสัยการเรียนที่ไม่เหมาะสม

8.2 ควรมีการศึกษาและพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยการเรียน โดยใช้รูปแบบการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มโดยวิธีอื่นๆ ที่เหมาะสมกับนักศึกษาในกลุ่มวิชาชีพวิศวกรรม เช่น การติวให้รุ่นน้อง โดยอาศัยกระบวนการกลุ่ม การแนะนำกลุ่ม โดยรุ่นพี่ที่มีความรู้ ความสามารถ และมีลักษณะนิสัยการเรียนที่ดี มีผลการเรียนที่ดี คอยแนะนำนักศึกษาแต่ละรุ่นต่อไป

8.3 ผู้บริหารของคณะวิศวกรรมศาสตร์ อาจารย์ผู้สอน และอาจารย์ที่ปรึกษาควรจะให้ความสนใจ และหาแนวทางแก้ไขให้กับนักศึกษา โดยศึกษาวิจัย หาปัจจัยและสาเหตุที่แท้จริงว่า เพราะเหตุใด ในแต่ละปีการศึกษาถึงมีจำนวนนักศึกษาต้อออกเป็นจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ เพื่อที่จะได้หาแนวทางแก้ไข และช่วยเหลือปฏิบัติต่อไป ซึ่งจะเห็นได้ว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มก็เป็นแนวทางหนึ่งที่สามารถช่วยเหลือนักศึกษาได้

- ผ่องศรี ธนอมเสียง. (2542). ผลการให้คำปรึกษาแบบป้องกันการตกออกต่อลักษณะนิสัยการเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแนะแนวและให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วิชชุดา เตียวกุล. (2529). ผลการใช้กิจกรรมการแนะแนวต่อลักษณะนิสัยการเรียนรู้ และทัศนคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิญญู พูลศรี. (2533). ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาเป็นกลุ่มต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความวิตกทางการเรียน นิสัยและทัศนคติทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง วิทยาลัยครูเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุดฤทัย มุขยวงศา. (2533). ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มโดยแนวความคิดแบบพิจารณาความเป็นจริงที่มีผลต่อนิสัย และทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุปราณี สนธิรัตน์. (2531). วิธีเพิ่มสมรรถภาพในการเรียน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- UNESCO. (2004). *Why is Education Important?*, United Nations Education, Scientific and Cultural Organization, Retrieved June 10, 2007, from http://portal.unesco.org/education/en/ev.php URL_ID=28703 & URL_DO=DO_TOPIC&URL_SECTION=201.html.
- United Nations Thailand. (2006). *Thailand Info: Development Situation*, Retrieved June 10, 2007, from <http://www.un.or.th/thailand/development.html>.